

ΟΗΣΑ

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

60όν.-Ζω διαρκώς με την άναμνησι της πρώτης μου ά-γάπης

Κύριε.

Άγάπησα πρό έτών έναν άνδρα μ' όλη τη δύναμη της νεανικής μου καρδιάς. Ήταν ή πρώτη μου άγάπη. Μία άσημαντη παρεξη-γησης μίας χάρισε. Υπέφερα πολύ. Μήνες δόλκιμους πέρασα ά-τυχη, προσπαθώντας να πνίξω τους λυγμούς μου.

Από τότε πέρασαν πέντε χρόνια. Και είμαι βεβαία πλέον ότι αν ο άνθρωπος αυτός ξαναγύριζε κοντά μου, δεν θα ήθελα να ένώσω την ζωή μου με την δική του. Ο πόνος που δοκίμασα με σκληρύνε και μου άφηρε κάθε αυταπάτη. Ο χαρισμός μ' έκανε να τον δω διαφορετικό από ό,τι τον φανταζόμουν στην άρχή. Τόν είχα ά-νοησώς στην σκέψη μου, ένγινε το «ιδεώδες μου» και νομίζω ότι αν τον ξανάβλεπα, θα κατέστρεφα άκριβώς το ιδεώδες αυτό. Γιατί έτσι, έξακολουθεί να παραμένει, για μένα, πιο ψηλά από τους άλλους άνδρες...

Τελειωτάρα έν γνώρισα ένα νέο, ό οποίος ζήτησε να με παντρευθώ. Τόν άγαπώ κι' εγώ, αλλά όχι με πάθος. Φοβάμαι να τον πω το «ναί» και να δεχθώ να ζήσω κοντά του μια δόλκιμη ζωή. Φοβά-μαι μήπως το φάντασμα της πρώτης μου άγάπης διαταράσσει διαρ-κώς τη ζωή μου. Τι να κάνω; Βοηθήστε με με την πείρα σας.

Μαρισελίνα

Δεσποινίς,

Θά ήθελα να σας μαλώσω για τόν ιδεαλισμό σας, για τόν ρωμαντισμό που σας κάνει να στολίζετε με όλες τις φανταστι-κές άρετες το φάντασμα της πρώ-της άγάπης σας, δεν έχω όμως το θάρρος.

Καταλαβαίνω πολύ καλά τα άισθήματα που σας έκαναν να έ-ξισανεύσετε τόσο μια παλιά ά-γάπη. Ξέρετε καλά ότι αυτός ό άνθρωπος άπομακρύνθηκε από κοντά σας και ότι δεν έντε καθό-λου άνάντερος άπ' τούς άλλους. Το έχετε τόσο καλά ώστε για τίποτε στον κόσμο δεν θα ένώνω-τε την ζωή σας με την δική του. Έχετε όμως συνήθειες, τόσο το-πλάσμα της φαντασίας, όσο ό-τε το προτιμάτε από μια καινούρι-α άγάπη. Έγώ όμως νομίζω

Ο Θεός βλέπει και τιμωρεί...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Βρισκόμαστε στον Αύγουστο του 1594. Κατά το δράση μιας όμορ-φης μέρας, ό ήλιος έρχιζε λοξά τις άκτινες του πάνω στα δέντρα, στο μικρό δάσος του Μπαρέ, που χωριού που ένει λίγο πιο πέρα άπ' το Μπαρντόν. Τα φυτά και τα λου-λούδια πέραν ζωή άπ' το φρέσκο αέρα, και τα πουλιά προτού κουρνιαξούν κάτω από τις πράσι-νες φυλλοσιές, χαίρετοόσαν μ' έ-να στερεό ζωηρό τραγούδι το βα-σίλειμα του άστρου της ημέρας.

Έκείνα τα χρόνια που δεν λεί-πανε οι εμφύλιοι πόλεμοι κι' οι έπαναστάσεις, ήταν σπανίο να τα-ξιδεύη κανείς στον κάμπο χωρίς να ένει άρματωμένος ή ναχη συν-τρόφους μαζί του για να τον γλυ-τώσουν άπ' τούς ληστές και τούς άνταρτές που γυρίζανε μέσα στα δάση και κλέβανε τόν κόσμο.

Αυτή την ήμερα στην ώρα που οι έργατες σκαλόναν άπ' τις δου-λειές τους, δυό άνθρωποι ξεκίνη-σαν άπ' το Μπαρντόν και τραβήξαν κατά το δάσος του Μπαρέ. Δεν είχαν έλφι, ούτε θώρακες, τού και-ρού εκείνου. μά τα τρομπάκια που βαστούσαν, έδειχναν άρκετά πώς δεν ήλθκαν για περπάτο.

Μόλις φτάσανε στο δάσος κρύ-φθηκαν σ' ένα σκοτεινό μέρος, κοντά στο δρόμο, και ρίχνανε δυό κι' έκει άνυπόμονες ματιές!

—Τίποτ' άκόμα! φώναξε ό ένας βλαστήμοντας. Άκούς; Χτυπάει ό-χτώ το καμπαναριό του Άγιου Άντρέα! Τι λές, Μπαρντόν; Τι κα-ταβαίνει; έσύ; Γιατί άργουν;

—Τι να σου πω, Μακαίρη, άπά-νησε ό άλλος που δεν φανόνταν ναχη και πολύ κουράγιο. Άκούσε-με, καλά θα κάνουμε να φύγουμε. Γελώτικές στην ήμερα κι' η δου-λειά πάλι χαμένη.

—Χαμένη λές; Όχι, είμαι από-λυτα θέβαιος πώς θα πετύχουμε. Δεν έχουμε όπιαρα δεκαήμερο του Αύγουστου, κι' ό παπάς του Άη-Δομένικου δε θα βγεί να συνάξη τα δέκατα; Τόν έχει τόν παπά-σοφ λέω, ό γερο-παπάς και θα χουμε κολό πλάστοικο!

—Μά δεν θρίσκες πώς ένει με-γάλο κρίμα να βόλουμε χέρι σ' ένα πατά;

—Μπα! Θα συχωρεθούμε άργό-τερα, άμα μεταλάβουμε! Έπειτα,

ότι ό ιδεαλισμός αυτός δεν θα σας δώσει την εύτυχία και ή εύ-τυχία έρίσκει στην πραγματι-κότητα και μου φαίνεται ότι αν δοκιμάσατε μια τέτοια πραγμα-τική εύτυχία, πολύ γρήγορα θα ξεχάσατε το παλιό σας όνειρο.

Η πίστις σας σε μια άναμνη-σι ένει φυσική. Είθε — όπως μαντεύω — άπ' τούς ανθρώπους εκείνους που δεν φεύγουν άπ' τόν τόπο τους, έπειδή ζουν καλά σ' αυτόν και δεν έχουν την περιέρ-γεια να ίδούν αν θα μπορούσαν να ζήσουν καλύτερα άλλου. Παίρ-νουν τις συνήθειές τους για πίστι-σους και σεις.

Παντρευθήτε λοιπόν τόν νέο που σας άγαπά. Άσφαλώς θα έ-χη τα έλαττώματά του, όπως κι' εσεις έχετε τα δικά σας. Ίσως τα δικά του να σας φαίνονται μεγαλύτερα, έπειδή ό άλλος δεν είχε παρά προτερήματα. Το φάντασμα τού πρώτου ένει ένας φοβερός αντίπλος για τόν δεύτε-ρο και θα τόν συνεβούλευα να μη διακινδυνεύει μια τέτοια συγκρι-τική μαζή του, αν δεν ήξερα ότι θα γίνετε πολύ διαφορετική μόλις γνωρίσατε όχι πιά τ'ήν φανταστι-κή εύτυχία, αλλά εκείνη που στη-ρίζεται στην πραγματικότητα.

Η ζωή δεν τελειώνει μ' ένα έπεισοδίο, ούτε μ' έναν έρωτα όσο μεγάλος κι' αν ένει. Έχετε μπροστά σας τα νεάτα και τα νεάτα ένει πάντοτε άπαιτητικά και κυττάζουν πάντοτε μπροστά, ποτέ πίσω. Μην άρχίσετε από τώ-ρα να ζήτε με το παρελθόν. Θά-χετε καιρό να το κάνετε αυτό, όταν άρχίσουν ν' άσπρίζουν τα μαλλιά σας. Σκεφθήτε τόν με-λόν, σκεφθήτε την ζωή που άνοι-γεται μπροστά σας, τα χρόνια που σας περιμένουν και που ά-σφαλώς δεν μπορείτε να τα πε-ράσετε κοντά σ' ένα φάντασμα. Σκεφθήτε καλά και άσφαλί-στε.

ΖΑΙΝ—ΠΡΕ

Άλλά το φυτίλι κάηκε χωρίς τόν τρομπόν, του να πάρη φωτιά... Ο Μπαρντόν σκούτησε τότε τόν παγωμένο ιδρώτα άπ' τού μέτωπό του και πυροβόλησε, γυρίζοντας το κεφάλι του. Η σφαίρα σφύρι-ξε δυνατά κι' ένας στενωγισμός ά-κούστηκε. Ο Μακαίρη ώρμησε στο δρόμο και ό Μπαρντόν τόν άκολου-θισε μηχανικά. Το άμάξι τού πα-πά ήταν πιά πολύ μακριά γιατί άπ' τη ντοφικία τού άλλογο τρώ-μας και έτρεχε κολλάζοντας.

—Κατάρα! φώναξε ό Μακαίρη, μάς ξεφύγανε! Ποιόν λοιπόν χτύ-πησε έσύ; Μού φάνηκε πώς ά-κούσα...

Τήν ίδια στιγμή είδε λίγα θή-ματα μακριά ένα γέρο έαπλωμέ-νο κάτω, βουτηγμένο στο αίμα του.

—Όρίστε! έλτε άγρια. Να τόν κυνηγί, σου!... Έκανε σπουδαία έπιτυχία!

Μά ό Μπαρντόν δεν άκουε πιά. Μά μια ματιά γνώρισε τόν γέρο που ήταν έαπλωμένος κάτω. Έ-πεσε άπάνω του κι' άρμήξε να θγά-ξη τρομερά ούρλιαχτά:

—Πατέρα!... Πατέρα! Σκότω-σα τόν πατέρα μου!... Ο Θεός μ' έτιμώρησε για τις άνομιές μου... Πατέρα, πατέρα!... Είχε σκοτώσει ό άθλιος, τόν γέρο πατέρα του...

Ο. ΜΠΑΛΖΑΚ

■ ■ ■

Γλυκό νερό μέσα στη θά-λασσα

Μεταξύ δύο νησιών που έρισκον-ται στη μεσημβρινή παραλία τού Πελοπιού κόλπου και φέρουν τα ό-νόματα Βαγρού και Άρην, υπάρ-χουν στο βάθος της θαλάσσης που δεν υπερβαίνει τις δυό ή τρεις όργιες, πολλές πηγές που θγάζουν γλυκό νερό. Μερικές άπ' αυτές τις πηγές έρίσκονται κοντά στην παραλία κι' άλλες πάλι σε άρκε-τη απόσταση.

Οι φαρδιές της περιοχής, ό-ταν χρειασθούν νερό, δεν έχουν άνάγκη να βγούν στην έπρά για να προμηθευθούν. Άρκει να πλη-σίσουν με τη θάρρα τους μια άπ' αυτές τις πηγές και να πάρουν άπ' τη θάλασσα όσο γλυκό νερό θέλουν, μ' ένα τριπό καλαμί. Λέ-γεται ότι στην περιοχή αυτή ά-πάρχουν τούλάχιστον τριάντα τέ-τοιες πηγές.

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΝΑ

Συνδρομια: Έτησια Δρχ. 10.400
Έξάμηνος 5.200

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 232

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

Οι τρεις δρόμοι

Τρεις δρόμοι άνοίγονται μπρο-στά της: Να τόν άφήση; να τόν άπατήρη; ή να στερήσθ στην θυσία τού έαυτού της και να ζήση κον-τά του μια ζωή άβεια χωρίς καμ-μιά χαρά, δίχως κανένα ένδιαφέ-ρον;

Θάχετε μπή κιάλας στην ύπόθε-σι. Γυναικα έργομη που δεν ήρε στο γάμο της ό,τι άναζητούσε. Έ-νας γάμος βιαστικός και πρόχει-ρος. Έπιβολή τού σπιτιού, έπιπο-λαϊότητα δική της, έλλειψις άρκε-της άντιστάσεως. Τόν ήπρε με την έλπίδα ότι ή συμβίωσις θα την έ-φερνε περισσότερα κοντά του. Ά-πατήθηκε. Η έννοσις άποκάλυψε εύρύτερο το κενό. Κι' όσο περ-νουν οι βδομάδες, οι μήνες, τα χρόνια, τόσο το χάσμα γίνεται με-γαλύτερο, τόσο τόν νοιώθει περισ-σότερο ξένο, έναν ξένο όμως, με τόν όποιον μοιράζεται το τραπέζι, τόν κοιτάει της, δόλκιμη τη ζωή της. Τίποτα δεν την ένώνει μαζί του, ούτε συνεννόησης πνευματική, ούτε προσέγγισης ψυχική, ούτε έ-ξισ σωματική. Καμμία συμπάθεια που να άγιάζει, ή τούλάχιστον να δικαιολογή τόν σύνδεσμό. Σιζούν τυπικά, γιατί βρέθηκαν μαζί, για-τί έτσι έτυχε.

Αν τη ρωτήσετε τι παρόπινο έχει άναστήσει, θα δυσκολευτή να σας άπαντήσει. Δεν έχει τίποτα να τού άποκαταλογίση. Καλός ένει, εύπορος ένει, περιποιητικός ένει, πιστός ένει, όλα τα προσόντα που άποσπάζουν τόν ιδανικό τύπο τού άνθρώπου. Τού λείπει ένα: ή τέ-χνη να άναπαύη άπ' τη γυναίκα του. Καί ένει το πόν. Το πόν ό-μως αυτό ούτε ή κοινωνία, ούτε ή νομοθεσία, τώ θεωρούν άρκετό λόγο για την διάλυση ένός δεσμού που δεν έχει το κάλυμμα τού στην άμοιβαία άγάπη.

Τού τώ έλπε με ύπονοούμενα στην άρχή. Δεν τώ καταλαβε. Τού τώ έλπε καθαρά άργότερα. Έμει-νε κατ'άληκτος. Δεν τώ χωρεί το μυαλό του. Να χωρίσουν; Μά τι της έλειπε; Την κυττάζει στα μά-τια, προλαβαίνει τις έπιθυμίες της της ένει άφροσύμενος. Να χωρί-σουν! Άστεινεταί βέβαια. Κι' ό κόσμος; Δέ σκεπτεται λίγο τι θα τη κι' ό κόσμος όταν διάλυσουν τώ γάμο τους;

Άφελισμένη έμπρός στην άρ-νησι και στην άφέλεια τού συν-τρόφου της, ή νεαρή κυρία σκέ-πτεται. Ποιόν άπό τούς τρεις δρό-μους ν' άκολουθήση; Να δεχθή την ιδέα παρατάσι μίας συμβί-ωσεως που δεν της μιλεί ούτε στα άισθήματα, ούτε στις άσπασίες; Τη νοιώθει ακόμα μιά άστοκότητα της ψυχής της. Καί ένει τόσο νέα, τό-σο νέα για μια τέτοια θυσία... Στο άσπασμα τών έικοσιπέντε της χρό-νων. Πώς ν' αυτοκαταδικάστη; Πώς να περάση τα όποιοιπα χρό-νια της στο πλευρό ένός άντρα που της ένει άσυμπαθής και άφο-ρητος; Τίποτα δεν της έκαμε. Έν τούτοις νοιώθει να μη τόν άγαπά. Καί ένει όποχρεωμένη να δέχεται τούς άσπασμούς τού προσώπου που της ένει άσυμπαθής. Ω, μην της ζητείτε τέτοια θυσία. Δεν άισθά-νεται την δύναμη να την ύποστη-θεί. Θέλει αυτή να ζήση, να χαρή τα νεάτα και την όμορφιά της. Με-δία της τα σόματα την καλεί ή ζωή.

Με ποιά μέσο να την πλησιάση; Να πάρη κι' αυτή τόν δρόμο τού κατ'άληκτος και να σχηματίση το συζυγικό τρίγωνό της; Προθυμία στην άγορά — δεν άμφιβάλλετε— δώη θέλετε. Έινε κόσμος που την πολιορκεί. Κι' άνάμεσα στον κό-σμο αυτό έρίσκειται ό ένας στον όποιο βλέπει τόν ιδανικό της. Δεν τού τώ έλπε, δεν τού τώδωσε να τώ καταλάβη. Ζή μόνη τις συγκι-νήσεις της. Άλλά νοιώθει ότι κι' αυτή τόν συγκινεί. Τώ άαχτυλάκι

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 3
Τηλέφωνο: 29.967

Οι τρεις δρόμοι

Τρεις δρόμοι άνοίγονται μπρο-στά της: Να τόν άφήση; να τόν άπατήρη; ή να στερήσθ στην θυσία τού έαυτού της και να ζήση κον-τά του μια ζωή άβεια χωρίς καμ-μιά χαρά, δίχως κανένα ένδιαφέ-ρον;

Θάχετε μπή κιάλας στην ύπόθε-σι. Γυναικα έργομη που δεν ήρε στο γάμο της ό,τι άναζητούσε. Έ-νας γάμος βιαστικός και πρόχει-ρος. Έπιβολή τού σπιτιού, έπιπο-λαϊότητα δική της, έλλειψις άρκε-της άντιστάσεως. Τόν ήπρε με την έλπίδα ότι ή συμβίωσις θα την έ-φερνε περισσότερα κοντά του. Ά-πατήθηκε. Η έννοσις άποκάλυψε εύρύτερο το κενό. Κι' όσο περ-νουν οι βδομάδες, οι μήνες, τα χρόνια, τόσο το χάσμα γίνεται με-γαλύτερο, τόσο τόν νοιώθει περισ-σότερο ξένο, έναν ξένο όμως, με τόν όποιον μοιράζεται το τραπέζι, τόν κοιτάει της, δόλκιμη τη ζωή της. Τίποτα δεν την ένώνει μαζί του, ούτε συνεννόησης πνευματική, ούτε προσέγγισης ψυχική, ούτε έ-ξισ σωματική. Καμμία συμπάθεια που να άγιάζει, ή τούλάχιστον να δικαιολογή τόν σύνδεσμό. Σιζούν τυπικά, γιατί βρέθηκαν μαζί, για-τί έτσι έτυχε.

Αν τη ρωτήσετε τι παρόπινο έχει άναστήσει, θα δυσκολευτή να σας άπαντήσει. Δεν έχει τίποτα να τού άποκαταλογίση. Καλός ένει, εύπορος ένει, περιποιητικός ένει, πιστός ένει, όλα τα προσόντα που άποσπάζουν τόν ιδανικό τύπο τού άνθρώπου. Τού λείπει ένα: ή τέ-χνη να άναπαύη άπ' τη γυναίκα του. Καί ένει το πόν. Το πόν ό-μως αυτό ούτε ή κοινωνία, ούτε ή νομοθεσία, τώ θεωρούν άρκετό λόγο για την διάλυση ένός δεσμού που δεν έχει το κάλυμμα τού στην άμοιβαία άγάπη.

Τού τώ έλπε με ύπονοούμενα στην άρχή. Δεν τώ καταλαβε. Τού τώ έλπε καθαρά άργότερα. Έμει-νε κατ'άληκτος. Δεν τώ χωρεί το μυαλό του. Να χωρίσουν; Μά τι της έλειπε; Την κυττάζει στα μά-τια, προλαβαίνει τις έπιθυμίες της της ένει άφροσύμενος. Να χωρί-σουν! Άστεινεταί βέβαια. Κι' ό κόσμος; Δέ σκεπτεται λίγο τι θα τη κι' ό κόσμος όταν διάλυσουν τώ γάμο τους;

Άφελισμένη έμπρός στην άρ-νησι και στην άφέλεια τού συν-τρόφου της, ή νεαρή κυρία σκέ-πτεται. Ποιόν άπό τούς τρεις δρό-μους ν' άκολουθήση; Να δεχθή την ιδέα παρατάσι μίας συμβί-ωσεως που δεν της μιλεί ούτε στα άισθήματα, ούτε στις άσπασίες; Τη νοιώθει ακόμα μιά άστοκότητα της ψυχής της. Καί ένει τόσο νέα, τό-σο νέα για μια τέτοια θυσία... Στο άσπασμα τών έικοσιπέντε της χρό-νων. Πώς ν' αυτοκαταδικάστη; Πώς να περάση τα όποιοιπα χρό-νια της στο πλευρό ένός άντρα που της ένει άσυμπαθής και άφο-ρητος; Τίποτα δεν της έκαμε. Έν τούτοις νοιώθει να μη τόν άγαπά. Καί ένει όποχρεωμένη να δέχεται τούς άσπασμούς τού προσώπου που της ένει άσυμπαθής. Ω, μην της ζητείτε τέτοια θυσία. Δεν άισθά-νεται την δύναμη να την ύποστη-θεί. Θέλει αυτή να ζήση, να χαρή τα νεάτα και την όμορφιά της. Με-δία της τα σόματα την καλεί ή ζωή.

Με ποιά μέσο να την πλησιάση; Να πάρη κι' αυτή τόν δρόμο τού κατ'άληκτος και να σχηματίση το συζυγικό τρίγωνό της; Προθυμία στην άγορά — δεν άμφιβάλλετε— δώη θέλετε. Έινε κόσμος που την πολιορκεί. Κι' άνάμεσα στον κό-σμο αυτό έρίσκειται ό ένας στον όποιο βλέπει τόν ιδανικό της. Δεν τού τώ έλπε, δεν τού τώδωσε να τώ καταλάβη. Ζή μόνη τις συγκι-νήσεις της. Άλλά νοιώθει ότι κι' αυτή τόν συγκινεί. Τώ άαχτυλάκι

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Το ραδιόφωνο του «Θησαυρού»

Έδώ σταθμός τού «Θησαυρού». Η έκπομη άρχίζει Μ' ελιδήσεις καταπληκτικές και όπως πάντα, νέες. Κάθε Άθηνάιος κάθεται και τώ κουμπι γυρίζει. Κι' άκούν οι έπαρχιώτισες κι' άκούν οι Άθηναίος. Τού «Θησαυρού» την έκπομη, τα νέα της έβδομάδος στο Άστυ της Παλλάδος!

Η Συγκοινωνία

Αν θέλετε πραγματικά μιάν ώρα να περάσετε με σχετική εύθυμία και κάπως να γελάσετε και να διασκεδάσετε μιά μόνη διασκεδαστική ύπαρχει. Μόνον μαι! Έινε τώ τράμ!... Κάθε πρωί και κάθε μεσημέρι γίνεται τέτοιο πατιρντί, τώ τράμ, έλικρινώς. Πού όποιος τυχόν θέλει να μπη κι' όποιος τώ καταφέρει. Δεν έξρει αν θα βγί άπ' τώ τράμ, γερός και ζωντανός!... Όρμουν, μικροί μεγάλοι. Καί καταφθάνουν κι' άλλοι. Πού δλοι πιά ζητούν να καθίσουν. Θαρρείς πώς ένει μάχη. Μπουνιές εις τώ στομάχι. Καί όλοι θέσι πού να έξασφαλίσει! Τη σκάλα ένας κλείνει με τα δυό του χέρια χωρίς τόν άλλο κόσμο διόλου να σκεφτή. Καί μιά χοντρή πού κουβαλάει δυό πανέρια. Θέλει τώ τράμ ν' άδείαση για να μπη αυτή!...

Έτσι λοιπόν στης έποχής την τώση την άνία μας για μόνη διασκεδαστική έν' ή συγκοινωνία μας. Καί στην τώση φασαρία ξεφανύζει μια κυρία:

—Τώ πακέτο, Άναστάση!

—Βρε έλποράκτωρ... Κάνε στάσι...

—Μά τι σπρώχνεις, βρε κυρά μου.

—Όλοι θα μ'ιμουμε...

—Μαμά μου!...

—Τά παιδιά!...

—Κύρ! Δημητράκη!...

—Κι' είμαι κι' έγκυος λιγάκι.

—Καλλιρρόη!...

—Μαριγούλα...

—Στάσου! Μούρχει άναγούλα.

—Μου πατήσανε τόν κόλο.

—Αχ, μαμά μου! Θ' άποβάλω!...

Επί τέλους χειμώνας!...

Βαρέθηκε ό Νοέμβριος να κάνει τώση ζέση. Κι' ένει χειμωνιάτικος και άπειλητικός. Έρθαν τα κρύα κι' οι βροχές και ή στιγμή έπέστη κι' ό ούρανός ό Άττικός. Σκεπάζεται με σύννεφα και τέτοια νεύρα έχει. Πού σαν άρχισή τη βροχή, δεν σταματά να βρέχη!

Οι... άπαλτοι

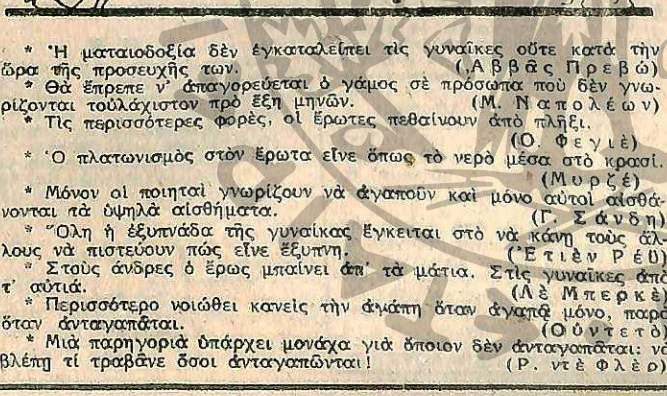
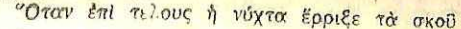
Αμέσως με τώ πρώτο ψυχός. Πολλοί μας συμπολιτά, άνησυχός. Συνηλθαν με συγκίνηση μεγάλη. Καί «Σύλλογον Άπαλτων» συνέπηξαν και πάλι.

Κατά τώ Καταστατικό, έν μέτρο δυνατό θα κάνουν τούς ήρωας — θήθεν — χωρίς παλτό. Θα λένε πώς ή παγωνιά δεν τούς ένδιαφέρει. Μά όμως... ή καρδιά τους θα τώ ζέρη!...

Τά Θεάτρα

Δουλεύουν τα θεάτρα. Γεμίζουν τα θεάματα. Με δυό και τρία χιλιάρια τώ κάθε ελαιοτήριον. Έδώ παίζονται όπερες, έκει παίζονται δράματα. Καί ένει πιά τώ θέατρον, τώ γλέντι μας τώ κύριον!... Έδώ «Αίντω» παίζεται... «Κρυσανθέμω» έκει... Έπικινδύνως μπλέχτηκε πρόξα και μουσική. Κι' άπό ρεκλάμες διαρκώς γεμίζουν ό τοίχοι!... Άν άρτον και θεάματα ζητούν σ' άλλα χρόνια. Να πάμε άπ' τώ να θέατρον στο άλλο δεν προφταίνουμε. Τόσα πολλά θεάματα!... Καί λέμε με συμπονια. Πώς στης ακρίβειας τόν καιρό... θεάματα χορταίνουμε!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ένα σερβίσιον του τσαγιού

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πολλές ώρες της εβδομάδας τις περνάω στις αβιθούσες δημοπρασιών. Περνούμε μια έποχή, όπου έκείνοι που μπορούσαν άλλοτε ν' αγοράσουν όμοια αντικείμενα τα πωλούν κι' έκείνοι που δεν ήταν σε θέση ν' αγοράσουν μια απλή καρέκλα, ξεδούλευσαν μεγάλα ποσά για να τ' αποκτήσουν. Βλέπεις κανείς ένα σωρό σπάνια πράγματα να περιμένουν τη σειρά τους για να εκποιηθούν και να παραδοθούν στα χέρια εκείνου που το σπουδάζει ως συλλογιστή ή καταναλωτή ως πλεοναστή. Και το περισσότερο για να δώσουν αυτά τα όμοια πράγματα τα πωλούν. Νομίζεις κανείς πως βρίσκεται σ' ένα μουσείο... Κάπου-κάπου, μετρώντας τις δυνατότητές μου, αγοράζω κι' ένα κανένα πραγματάκι του μ' αρέσει και που δεν ξάθελα να πέσει σε ακατάλληλα χέρια.

Έτσι βρέθηκα ένα από τα τελευταία απογεύματα σε μια αβιθούσα πλειστηριασμών της οδού Σαββίου. Είχα πάρει θέση στην πρώτη σειρά των καθισμάτων και παρακολουθούσα αυτή τη θλιβερή ιστορία της μεταβίβασης θησαυρών από τα χέρια που τους είχαν και τους χαιρόνταν σε χέρια που ποιος ξέρει πως θα τους μεταχειριστούν. Είδα να πωλούνται με τη σειρά ένα περικύκλω, ένα επαγγελματικό σαμπονιέρα, ένα φρεσκάκι σαλονάκι, σκαλισμένο με άριστη τέχνη κι' επιπλέον, μια στανιόλι με καμωμένη έσοδα, ένα παλιό βιολί, ένα βενετσιάνικο καθρέφτη, και πολλά άλλα άνομοι-γενή αντικείμενα. Έπειτα από την πώληση ενός μικροσκοπίου άκουσα τη φωνή του οπαλλήλου.

—Και τώρα κύριοι, ένα γνήσιο γιανονέζικο σερβίσιον του τσαγιού. Μόνο που απ' τα φλυτζάνια λείπει το ένα. Ποιάτη προσφορά έκαστον πενήντα γιλιάρδες.

Πρόσεξα το γιανονέζικο σερβίσιον. Και μια περίεργη συνκίνηση έννοιωσα να με κυριεύει. Ναι, το γιανονέζικο σερβίσιον που είχα κάνει δώρο στη Ντάννα, είχε πέντε χρόνια τώρα.

Τι ιστορία... Η Ντάννα ήταν φιλένδα μου, την εποχή εκείνη. Έπληναι συχνά στο σπίτι της και παίνομε το τσάι μαζί... Τι άνομη που είχε στο τσάι αυτή η γυναίκα. Ενόμιζε ότι το τσάι αυτό δεν είχε άλλη άσβολα, παρά να κάθεται και να πίνει διαρκώς τσάι. Μου έσομολογώθηκε κάποτε ότι ήθελε μέρα που ήπια ελκούς φλυτζάνια. Και ίσως αυτό να ήταν η άσβολη που είχε πολύ συχνά τα νεύρα της...

Σκέφτηκα τότε να της κάνω ένα δωρό που να ξεποτινάζει αυτή την ιδιοτροπία της. Είχα ένα φίλο καπετάνιο που ταξίδευε σε μακρινές θάλασσες. Τού άναθενα την παραγγελία και μ' ένα άλλο καράβι που ήθελε από τα μέρη εκείνα, μουστέιλε ένα γνήσιο γιανονέζικο σερβίσιον. Το κομψό είχε με γιανονέζικα γράμματα την φήμα του εργοστασίου. Ήταν ένα σερβίσιον εξαιρετικής τέχνης.

Η Ντάννα το δέχτηκε με ένδοξη μουσική και με δυσηκτική γαρά. Κι' από τότε πίναμε το τσάι σ' αυτά τα φλυτζάνια...

—Μόνο που λείπει το ένα! Είχε πη ό' έκοιπήθη.

Κι' αυτό το θυμόμουν. Ήταν το θέμα του τελευταίου καυγά μας. Σε μια στιγμή νεύσαν η Ντάννα να τ' αρπάξει και τ' άποσε στον τοίχο. Ήγώ δεν ξαναπήγα πιά στο σπίτι. Οι σχέσεις μας κόπηκαν. Έμεινα πάλι η Ντάννα έλκυσε πάλι. Μά' δεν ξέρω αν έλκυσε για το χωρισμό μας ή για το σπάνιο του φλυτζανιού που της χαλούσε το άγαπημένο της σερβίσιον...

Και τώρα αυτό το σερβίσιον είχε πάρει το δρόμο για τη δημοπρασία. Για να βεβαιωθεί απόλυτα, ρώτησα: Αυτό το σερβίσιον το είχε φέρει μια κυρία μ' αυτό το όνομα: Μάλισια, αυτή το είχε φέρει... Πόσο πρέπει να ήταν στενοχωρημένη η καμμένη η Ντάννα για ν' αποφασιάζει να το στερείται!

Μερικοί ενδιαφερόμενοι έπληγαν κοντά και το εξέταζαν. Είμαι βέ-

Οι άφορητοι ΣΥΖΥΓΟΙ

Οι 12 τύποι των κακών συζύγων. — Ποιοι άνδρες κάμουν δυστυχημένο τον γάμο. — Τι πρέπει να ξέρει κάθε παντρεμένη γυναίκα.

Σε προηγούμενο τεύχος του «Πανταγίστου» είδαμε τον έμμοτον πινάκον των ανδρών που πρέπει ν' αποφεύγουν κάθε ανύπαντρη κοπέλα, αν θέλει να μην κάμει έναν δυστυχημένο γάμο.

Σήμερα, σας δίνουμε τον έμμοτον πινάκον των συζύγων εκείνων που κάνουν άφορητη τη ζωή με τους άνδρες που τους έσομολογώμεν ότι είναι άφορητοι. Πρέπει να φροντίσει να συνετίσει εγκαίρως, αν δεν θέλει να δυστυχίσει στο πλάι τους.

1) «Οι άφορητοι άνδρες είναι οι άνδρες που έχουν μέρες μετά το γάμο τους παραμένουν στον έαυτό τους, γιατί νομίζουν ότι η γυναίκα τους είναι πιά άφορητη και τους άναθενα άποφασίζοντας σ' όλη της τη ζωή.

2) Αυτοί που δεν ενδιαφέρονται ποτέ για τα φορέματα της γυναίκας των και δεν τους νοιάζει ούτε τι φορέει αυτή, ούτε αν της πνέει, ούτε αν πρέπει να τα φορέει όπως τα φορέει...

3) «Εκείνοι που ενώ σπαταλούν άλλο, χωρίς όποιο λόγο να το κάνουν, όταν πρόκειται να διασκεδάσουν τη γυναίκα τους, κατ'ακατάλληλο από πνεύμα ούκον μίας, από το γυναικείο σκεπτόμενο.

4) «Εκείνοι που ενώ είναι έμοιοι μούρηδες στο φαί και ζητούν δι' ακριβώς καλοκαταγερασμένα φαγητά, ποτέ δεν έπαυονται την γυναίκα τους όταν έπιτύχουν ένα φαγητό, να στείλουν να έτοιμοι ότι είναι έπάνω της και δεν προσέχει όταν μαγειρεύει.

5) «Όσοι ξεδούρνουν για τον έαυτό τους τα διπλάσια χρήματα που ξοδεύουν για την γυναίκα τους.

6) «Εκείνοι που δεν δυσκολεύονται να υπόσχονται τα πάντα στη γυναίκα τους και δεν έκτελούν στο τέλος τίποτε.

7) «Εκείνοι που φερτάρουν με άλλες γυναίκες έμπροσθεν στη σύζυγο τους δικαιολογούμενοι ότι ασπτό δεν έχει καμιά σημασία, άσπτό κατά βάθος και μόνο άνα- πούν και θ' άνατύνουν σ' όλη της τη ζωή.

8) «Όσοι έξοκολογούν να μι- λούν και μετά το γάμο τους με ντοναλγία για τη παλιά έλευθέρια τους και θεωρούν την σύζυγο κη ζωή ένα είδος διπλής σκαλ- διάς.

9) «Εκείνοι που άφίνουν τη γυναίκα στο σπίτι τους για να διασκεδάσουν με τους φίλους τους και δεν διατάζουν να της διηγούνται και κατόπιν με κάθε λεπτομέρεια την εχθρήστη έραβιά που πέσαν.

10) «Εκείνοι που έκαράζουν δια- ακώς την άμφοβία τους για την έλκρινεια της γυναίκας τους και όποιαδήποτε όντι τους κρύβει τρο- μερά μυστικά.

11) «Όσοι λησιμονούν συστημα- τικά να της ποσφάσουν από και ρό σε καιρό λίγα λουλούδια, κί- ποιο δώρο, μίαν εχθρήστη έκκλη- ξη.

12) Και τέλος, εκείνοι που νο- μίζουν ότι δεν πρέπει να την κρα- τούν έμμοιο για τις εργασίες τους και την στενοχωρούν σ' έ- να γνωμό του όπολογαίου και τον παρακάλεσε να του βγάλει τ' άγκάθι από το πόδι.

—Σ' εύχαριστώ, φίλε μου — το έλεπε ύστερα από την έπέμ- βση του άξιωματικού — εύχα- ριστώ που με γλύτωσες από τον φρικτωτό πόνου που υπέφερα.

—Εγώ σου δώσα και δεν θα σου φανώ άχαριστος. Θα σου άνατο- δώσω με το παραπάνω το καλό που μου κάνας. Σάν τι πράγμα, όμως, θα ήθελες, να σου προ- σφέρω; Το καλύτερο δώρο που θα είχα να σου κάνω, θα ήταν, χωρίς άμφοβία, ένας προδιδασμός. Για να δομει όμως... Άν περνώ από το χέρι μου...

Μετά μέρες πήγε στη σκηνή του όπολογαίου και του έλεπε κά-

ΤΑ ΡΑΔΙΚΙΑ

Η ραδικού της γειτονιάς, παρντόν της συνοικίας, μια Μενιδιάτισσα φτωχή και μέσης ηλικίας, από το σπίτι της Κολλιάς πηγαίει μια κραυγή, κυττάζει, κοινοτοποιείται και μητρεί μια κραυγή: —Ραδικία, φρέσκα του βορνοδο! Άραία φρέσκα χόρτα Κι' η καμαριέρα της Κολλιάς πετάγεται στην πόρτα. —Σιγά, κυρά μου, πιά σιγά... —Της Μαλακκίας πρима! —Μά θα ξυπνήσεις τη μαντάμ! —Νά βράσω τη μαντάμ!

Αυτό το πράγμα τ' άκουσε η Κολλιάνα και να τη Προβάλλει στο μπαλκόνι της τριζάτη και χιονάτη. Άνοιγει την τζαμπούρα και κάτι μουρμουρίζει και κάτι πείνι να πη, αλλά την βλέπ' η ραδικού και την... άναγνωρίζει! —Μωρή! Σταμάτω, τοί μπιν, μπρ! —Χριστέ μου, τι τρεπιά! Και λέει εθός στην ραδικού για να μην πάρη θάρρος: —Δε θέλουμε... Δε θέλουμε... —Τι γίνεται ο κουμπάρος; —Ποιος ελipes; —Ο κουμπάρος μας... —Δεν ξέρω τι μ' όλεις... Άλλά κακή τη μοίρα της, ίδου τον κι' ο Κολλιάς!

Τι κεραμίδα ξαφνική! Την βλέπει, την γνωρίζει Χαίρετ', ένθουσιάζεται και την καλωσορίζει: —Μπα! Μπα! Βρέ σάν τα μέρσασα! —Ο Κολλιάς μαρέ! Νά το! Τι κάναες, Κολλιούμη μου; Γερός και κοτωσάντος; —Πολύ καλά και... το αυτό για σάς έπιθυμώ. Στο μεταξύ η μαντάμ Κολλιά, άνάθει άπ' το θυμό. Φουσκώνει και διαγκώνεται... Δεν ξέρει τί να πη και ψιθυρίζει διαρκώς: —Ντροπή, Κολλιά, ντροπή!

Ο Κολλιάς, όμως έννοει ν' πη, να ξεθυμάνη και συζητά 'Αρβανίτικα κι' Ελληνικά... χαρμάνι: —Τοι σκόν' ο Κατοσμπρόκος! —Καλά, σε χαίρεται. —Ο δράκος του; —Μεγάλως και σιρότα πορπατάει. —Βρέ, βρέ, το βαφτιστήρι μω... Νά πές να μω το φτύσης! Και δός του κι' όλο και έσιπ' σε τέτοιες... διαχύσεις.

Για τα... μαντάτα του χωριού άδίσκοντα μιλάει και γέροντες και δουλικά, φρυγύρω τους, γελάνε. Το τελευταίο, την Κολλιά, βικάως έξεγέρισε και του Κουτρούλη, γίνεται ξανά το πανηγύρι.

Άλλάζει πιά την στάσι της και της φωνής τον τόνο. Τον φλάρω τον άντρα της, έμάνει με το χέρι και για να μη, βαθύτερα, στο μάτι των γειτόνων. Φωνάζει στην πωλήτρια, που τάχα δεν την ξέρει: —Μην έπιμένετε βρεσά... Δε θέλουμε, κυρά. —Εμείς έπιμάστε πλουσίους... Πλεινάμε με τζάξ... μπάντ. Δεν τρώμε... πώς να σου το πω... ραδικία... κατ'απαρά Κι' αν τρώμε λίγα, που και που, τα τρώμε... περμάναντ.

Οι περίφημοι μύθοι του Τριλούσα

ΣΙΓΟΥΡΗ Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ

Μέσα στην έρημο της Άφρι- κής, μια μέρα ένα λιοντάρι έκει που πήγαινε πάπια ένα άγκάθι. Τράβηξε τότε κουτασπίνας σ' ένα γνωμό του όπολογαίου και τον παρακάλεσε να του βγάλει τ' άγκάθι από το πόδι.

—Σ' εύχαριστώ, φίλε μου — το έλεπε ύστερα από την έπέμ- βση του άξιωματικού — εύχα- ϣιστώ που με γλύτωσες από τον φρικτωτό πόνου που υπέφερα.

—Εγώ σου δώσα και δεν θα σου φανώ άχαριστος. Θα σου άνατο- δώσω με το παραπάνω το καλό που μου κάνας. Σάν τι πράγμα, όμως, θα ήθελες, να σου προ- σφέρω; Το καλύτερο δώρο που θα είχα να σου κάνω, θα ήταν, χωρίς άμφοβία, ένας προδιδασμός. Για να δομει όμως... Άν περνώ από το χέρι μου...

Μετά μέρες πήγε στη σκηνή του όπολογαίου και του έλεπε κά-

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η πατρις των παιχνιδιών. —Κινέζοι και Ιάπωνες, οι πρώτοι εφευρέτριες. —Ο χαρταετός, η διεκδυνοτιδία, τα πεντόβολα, τα ζόρια. —Προ- λήψεις και έξορκισμοί.

Θα σας φανή ίσως καταπλη- κτικό και όμως είναι άπολύτως έ- ξακριβωμένο, ότι τα περισσότερα παιχνίδια, τα παιχνίδια τέρψας και σκοποσκοπίας της άρας των μεγάλων, είναι παιχνίδια των μι- κρών, είναι εφευρέσεις Κινέζικες ή Γαλονέζικες πανάρχαιες.

Οι Κινέζοι, μάλιστα πιστεύουν ότι τα παιχνίδια τα πρωτοέφρα- θαν και ηρώες και συνδύαζαν μ' αυτά διάφορες προλήψεις των.

Για τον λόγο αυτό, άρισμένα παιχνίδια παίζονται μόνο σε άρι- σμένη χρονική περίοδο και άπα- γορευονται άσπρήδες όλων των ά- πόλοιπο χρόνων. Τέτοιο είναι το ά- χινί που χαρταετός, που έπιτρε- πεται μόνο το πρώτο δεκαπενθί- μερο του νέου χρόνου. Ο άετός των Κινέζων άποφείτται από ένα τεράνιο πλάσιον από έγλο μπα- μπού σκεπασμένο με χρυσάσιτο χαρτί, με μια τρύπα στη μέση. Το νήμα που τον κρατεί είναι με- ταξωτό. Στην Κορέα όλος ο κά- σμος παίζει με τον άετό. Οι κά- λοι μάλιστα παίκτης μπορούν, βλετώντας έναν άετό, να καταλα- θούν αν τον βαστάει άντρας ή γυ- ναίκα!...

Όπως όμως όλα σχεδόν τα παιχνίδια, έτσι και του χαρταε- τού έχει θρησκευτική σημασία. Οι Κινέζες και οι Γαλονέζες μπέ- τες γράφουν άπάνω στον χαρταε- τό διάφορους έξορκισμούς, το δ- νομα του παιδίου τους και την ήμερομηνία της γεννήσεώς του, για να πάρη ο άετός μαζί του τις δυστυχίες που θα άπειλήσουν το παιδί. Γι' αυτόν τον λόγο κανείς δεν έγγιζει έναν άετό που θα βρη στο δρόμο, μ' όνόματα και άριθμούς έπάνω.

Το σπουδαιότερο σπορ είναι στη Κορέα η διεκδυνοτιδία. Παίζεται συνήθως μεταξύ δύο χωριών. Το σπορν είναι έξαιρετικά χοντρό, για να άντέξει. Σε κάθε άκρη είναι δε- μένα πολλά λεπτότερα σπορνά, που τα κρατούν οι γυναίκες, ενώ οι άνδρες κρατούν το γοντρό σπορνί. Οι ούράνεις δυνάμεις —δ- πως πιστεύει ο λαός — πασοκο- λουθούν το παιχνίδι με μεγάλα ένδιαφέρον και προσπατούν το χωριό που θα νικήσει.

Και τα πεντόβολα είναι γνωστά από άνημπούχων χρόνων στην Κορέα. Δεν χρησιμοποιοιμε όμως πέτρες, όπως στην Έλλάδα, αλλά μικροσκοπικά τούβλα. Και το πα- χινί αυτό, όπως όλα τα άλλα, είναι έξαιρετικά πολύπλοκο. Ούτε καν παίζεται με πέντε μικρά λι- θάρια όπως έδω, αλλά με τριαν- ταντέπτες.

Οι κάτοικοι της Άπω Άνατο- λης έχουν κι' ένα τυχερό παιχνί- δι που μοιάζει με τα περίφημα ζόρια. Παίζεται με τέσσερα ζό- ρια, άσπρα άπ' τις τοιές μεριές και άμαρα άπ' τις άλλες τοιές. Οι Κορεάτες είναι μανιόδεις μ' αυτό. Δυστυχώς όμως δεν υποσούν να το παίζουν έλεύθερα όποτε θέ- λουν, γιατί δεν έπιτρέπεται παρά μόνον από τις 15 του τελευταίου μηνός του χρόνου ως τις 15 του πρώτου μηνός του νέου έτους.

Ένα άλλο παιχνίδι είναι και το Γκό. Θα καταλάβετε πόσο δύσκο- λο είναι όταν σας πούμε πως παί- ζεται πάνω σ' ένα έγλο χωρισμέ- νο σε 361 τεράγωνα, δηλαδή 19 επί 19. Οι Κορεάτες όμως το ά- γαπούν υπερβολικά και καθώς φαίνεται είναι κι' αυτό άρχαίοτα- το. Λέγεται πως άνεκαλόγη από τον Κινέζο αυτοκράτορα Σούν το 2255 πρ'ό Χριστού.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Για να κερδίσει τον άνδρα της ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Άραβέλλα Σμιθ έχρησε νέα, πολύ νέα. Εύτυχως, ο μακά- ριτης ο άνδρας της της άσπασε. Ήνα σεβάστο έπίσιο έσοδημικό, ήτοι μπόρεσε να έγκατασταθή στη Νικαία για να ξεχάσει το πένθος της.

Η Άραβέλλα ήταν άνευρωδής άραία, ποθούσε να την άγαθούν όλοι και ξετρελαινόταν για το φλέρτ.

Κοντά στην Επαυλή της Άρα- βέλλας θρικόταν η Επαυλή του κυρίου και της κυρίας Μπερ. Ο Ροβέρτος Μπερ ήταν 25 έτών. Η γυναίκα του, η Μόνικα, έλκο- σι.

Η Μόνικα ήταν μια μικρού- λα ξανθή, γλυκιά, με διόλου κοκκίνα. Παρακολουθούσε τη μό- δα μόνο από συνήθεια και ο νους της όλος ήταν στον άνδρα της, που άποφείττει γι' αυτή το σύμ- παν.

Ο Ροβέρτος ήταν χαριτωμένος, περιποιητικός και πιστός, ίσως γι' ατί δεν του είχε παρουσιασθή ά- κόμα ο πειρασμός.

Οι δυο σύζυγοι ζούσαν εύτυ- χισμένα.

Η Άραβέλλα Σμιθ άσπασθη- κε μεγάλη δυσσρέσκεια στον άν- τελέφθ ότι ο γειτόνας της κ. Μπερ δεν την είχε προσέξει δι- όλου. Η εύτυχία των άλλων την έπειράζε και άποφείττει να έπι- μνη.

Με την πρόφαση ότι τα ήλι- α λουτρα της έκαναν καλό, πορο- σε ένα λεπτότατο φορεματάκι και έζαπναι τα χόρτα. Κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να έπιδεικνύεται τε- λεύτερα το πραγματικό όντροχο σώμα της.

Δεν άργησε να έπέλθι τότε έ- κείνο που ήταν μοραίο να συμ- βή. Ο Ροβέρτος Μπερ άρχισε να προσέχει την νεαρή Άμερικα- νίδα και μέσα σε λίγες μέρες έι- χε έαφλογιστεί. Δεν συλλογιό- ταν πια τον μόνον άσπ' και παρα- μέλουσε έπτελθ στη γυναίκα του.

Η Μόνικα δεν άντελέφθη στις άρχες τίποτε. Ο άνδρας της ήταν ός τότε όπδοεινιμα πιστού σύζυ- γου και του είχε μεγάλη έμπιστο- σόνη.

Μά σιγά... σιγά η Μόνικα άν τελέφθη επί τέλους, ότι ο άνδρας της δεν ήταν πλέον ο ίδιος. Φαι- νόταν άσπρημένος διαρκώς, δια- κώς κατέβαινε στον κήπο, την ά- ρα που κατέβαινε εκεί και η γει- τόνισσά τους.

Η Μόνικα τότε κάθισε και σκέ- φθηκε. Τι έπρεπε να κάνει; Ν' ά- οχισι τα παρσάνα; Νά το δειλή κοστούφισμένο πρόσωπο; Νά, έ- ναι. Η κυρία Μπερ ήταν άσπασ- έ, έμνη, ώστε να μη θέλη να μοι- άσει με άλλες τις άλλες γυναίκες.

Έκαμε λοιπόν κάτι καλύτερο. Έπιασε σνέσιες με τη γειτόνισ- σά της. Ένιμε φίλη της. Αυτό ήταν το καλύτερο πρ'ος το παρόν.

Ένα πρωί η Μόνικα έβλε την Άραβέλλα στο παρσάνο της να στέλνει φίλα στο Ροβέρτο. Ο ό- ποιος έσοτε άντίκρυ της στο δικό το παρσάνο.

Η Μόνικα έλασε θαθεία τα νύχια της στις παλινες της, για να μη σπασεί από το κακό της. Έπί τέλους όμως συγκάπασε το θυμό της και το ίδιο άπώνιαν την άνα από άπουσάσε ο σπώνος της, πήγε στην Επαυλή της Άρα- βέλλας και ήλιος την έβλε έτεσε στην άνακάλια της.

—Ά. Άραβέλλα, της έλεπε, πό- σι μεγάλη έννοιασόνη σου ό' έ- φελω! Άντελέφθες ότι ήμουν υψο- γαμμένη με τον άνδρα μου, ότι είνα άνομει να μην τον σκεπτι- μαι πιά και θέλησες να ξυπνήσεις τη χήλεια μου!... Τώρα τα κατα- λαβαίνω άπ'!

—Είνες μαντάμ! έλεπε ότι σε παρα- καλούσασα, ένιες μαντέμει ότι σπείρα το πρ'ό άκόνια σ' έβλε- πα κρινόμενη να στέλνης φίλια με κάμης μου έπίτηδες για να με έλκας να συνέλθω! Ά. Άραβέ- λλα, με τί σπάνια λεπτότητα φέρθηκες!...

—Άλλόθια, ποτέ μου δεν θα έ- λησινούμην αυτό!... Μεταχειρίσθη- κες ένα μέσο που πέτυχε, που μω άπέδειξε ότι και η πιο μικρή προ-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η ζωή είναι ένας μεγάλος λογαριασμός στον όποιο πιστώ- της είναι η φαντασία μας και χρε- ώτης η πραγματικότητα.

(Βουατούρ)

—Άλλά τι άραία άνομοια! Καθώς Μαλακό, ένις μια άπ' τις έββο- όποιες διασκεδάσει ο Παντοδύνα- μος.

—Νά μη μαλώσει ένις το ά- λυτρο. Μία και μάλασες δικές, να σε τρέμει, γιατί διαφορετι- κός δεν θα έβρης ποτέ την άνομια σου. (Σπένσερ)

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μπορεί κανείς να έση, γω- ρις άδελφ, μά όχι και νωρίς φίλο. (Σουηδική)

Ο γαστρίτης και η καρδιά, με τα ραβδίσματα δίνουν ό,τι έ- χουν. (Γαλλική)

Η τιμή σέονει χρυσάφι, όχι όμως και το χρυσάφι την τιμή. (Γαλλική)

Τοία παρσάνα δεν μονά- λυν πέτρινι, νάτα και ποντικός, πεθερά και νύφη. (Έλληνική)

12

FOKAN

ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ, ΟΤΙ
ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΑΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΑΝ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΜΟΥ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ
που μαρτυρήσαν
για τον
ΕΡΩΤΑ

Μ.Κ. Χρυσός

ἡ ἄσχημη ὑπαλλοαρι-
νούλα τῆς Γαλλικῆς "Ο-
περας, ποῦ ἐγνώρισε τὴν
εὐτυχία ἐνὸς μεγάλου ἑ-
ρωτοῦ καὶ πῆθανε σικο-
φαντημένῃ ἀπὸ τὴν ἀν-
τίζηλό της μ'ἀντάμ ντ'
Ἐπινουά.

ήταν ὁ θαρῶνος Γκριμ ἀπὸ μιὰ
τελευταία περιπέτειά του ποὺ τὸν
εἶχε κάμει συμπασθῇ σ' ὅλο τὸν
γυναικόκοσμο. Πράγματι, ὁ βα-

— Βρὲ τί μαλώνετε ἔτσι; ὁ ζωντανός.
Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσουμε
νιᾶς του, πληρώνοντας ἀκριβὰ

ἐξ ἁλῶσπερ, στήθηκαν καὶ ρωτοῦ-
περνοῦσαν.
τὴν ὑπομονὴν τοῦ, σηκώθηκε πάντω-
ς ἀπ' ἐδῶ περνοῦσα ὅταν ἤμουν

ἔπειτα ὁ Χάτζης ἔφαγε ξύλο τῆς χρυ-
ν κουταμάρα του.

Ο ΤΕΟ ΛΙΝΓΚΕΝ —
— σās συμβουλεύει

ΠΕΝΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ
—'Η ἐπιστήμη ἐξηκριβώσε,
οἱ γαλανομάτηδες καὶ οἱ ξαν-
νόληδες ἀρρωσταίνουν ποῦν
μᾶλλον...

—Ο αριθμός των πουλιών π
είνε ως σήμερα γνωστός, άνέρ
ται σε 11.000.

Εἶπε περὶ τὴν ἀνὰ πρῶτον εὐλοῖαν ὅτι ὁ Χάρις ἔφαγε εὐλοῖαν πρῶτον τοῦ, πληρώνοντες ἀκριβῶς τὴν κοινότητα τοῦ.

Τὸ συνημιτεκνὸν ἑσ
τοῦ ἐνὸς ἀέπτοῦ.

Νύφη νὰ σοῦ πετύχη;

Ο Λουκιανός αναγκάστηκε κάποτε να κάνει ένα συμφεροντολογικό γάμο. Μία μέρα ένας φίλος του που τον συνάντησε στον

— Ποιά εἶνε αὐτή, Λουκιανέ;

— Μὰ αὐτὴ εἶνε ἀλλοιῶρη! τοῦ λέει,
χαμηλόφωνα βέβαια ὁ φίλος του.

— Εἰς κούβητι!
— Τὸ ξέρω!
— Ἐχει καὶ... μoustάκι!
— Τὸ ξέρω!
— Εἰς κούβητι!

— Τὸ ξέρω!

— Καὶ δὲν ἔχει τρίχα στὸ κεφάλι της!

— Τὸ ξέρω κι' αὐτό! Μὰ...

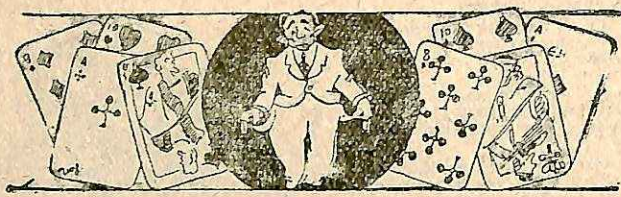
ΚΟΥΕΙ. ΕΙΠΕ ΚΟΥΦΗ! ΜΗ ΦΟΒᾶΣΑΙ, ΔΕΝ Σ' ἄ-

ΡΟΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

γυναικόκοσμο. Πραγματι, ο βα-

ταί σε 11.000.

Τό κόλπο τής τσιγγάνας

Ο διάλογος τής εβδομάδος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μιά τσιγγάνα
Γιάννα: νέα 22 ετών.
Ροβέρτος: Νέος 28 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Μια γρήγα κουρελάρα Τσιγγάνα θνάνει ξαφνικά μέσα απ' τα χαϊοκλάδα και στέκεται καταπονημένη τού δρόμου μπροστά στη Γιάννα. Η νέα θέλει να ξεφύγει, η μέγαυρα όμως την συγκρατεί πιάνοντας την απ' το μπράτσο).
Τσιγγάνα.—Στάσου λίγο να μ' ακούσης και σου δίνω τού λόγου μου πώς δεν θα βγής χαμένη!

Γιάννα.—Μά ποιά ελσθε έσείς;
Τσιγγάνα.—(Παρασύροντας την κάτω απ' ένα δέντρο).—Είμαι η Ζουζανίνα, η φημισμένη χαρτοπλήκτρα! Σαραντά χρόνια τώρα λέω τη μοίρα χωρίς ποτέ να λανθώ. Θα σου φανερώσω τού μέλλον...

Γιάννα.—Ευχαριστώ. Μου φαίνεται όμως ότι είνε προτιμότερο να ζή κανείς χωρίς να ξέρη τι τού μέλλει να συμβή!
Τσιγγάνα.—Τι άφελεια είναι η δική σου, κορίτσι μου! (Βνάζει ανάμεσα απ' τα κουρέλια της μια λιγδιασμένη τράπουλα, ανακατεύει τα χαρτιά κι αρχίζει να τα απλώνει στη γη. Η Γιάννα παρακολουθεί τώρα με περιέργεια).

Τσιγγάνα.—(σκυμμένη πάνω απ' τα χαρτιά ψιθυρίζει):—**ΑΙ ΑΙ...** Βλέπω, διορφοφύλα μου, πώς σ' αγαπούν πολλοί!... Είνε τέσσερις οι νέοι που θέλουν να σε κάνουν γυναίκα τους. (Η Γιάννα κατάπληκτη απ' τού λόγού αυτό, τού ήταν τελείως άγνωστο, γίνεται προσεκτικότερη).

Τσιγγάνα.—Βλέπω ένα νέο ψηλό, μελαγχρινό... Είνε αυτός ο βαλές μπαμπούλι. Προσπαλάρω κορίτσι μου απ' αυτόν, είνε ένας αλτήριος. Θα χαλάσει τόν κόσμο για ένα φορέμα χιλίων φράγκων και θα σου ζητά κάθε βράδυ λογαριασμό τών έξόδων τής ημέρας.

...Βλέπω έναν κοντό ροδό. Μά τον έδω, ο βαλές σπαθί. Άλλοι μονοί! Είνε θυμωμένος και αγριεύει εύκολα σαν πολυμυδύ. Κι' είνε και ζηλιάρης. Αυτός μ'ην παραξενευτής καθόλου, αν σε κλειδώνη διαρκώς μέσα στο σπίτι και σε αναγκάζει να φορής τυκνύ βέλο ακόμα και κατά τις μεγαλύτερες κάφες τού καλοκαιριού!...

...Ο καστάνος κι' αδύνατος, έσας διορφο παλληκάρη, κακότηας όμως όσο δεν παίρνει. Κοντά τού είνε τού εννιά μπαμπούλι και τού τέσσερα μπαμπούλι... Πά, πώς φτώχειες! Φτώχειες και τών γονιών! Θα μείνεις στη ψάθα μαζί του!

Γιάννα.—Και ο τέταρτος, δέ μου μιλήσεις γι' αυτόν;

Τσιγγάνα.—Υπομονή, Είνε ο βαλές κορπάς...
Αυτός δεν μοιάζει καθόλου, με τούς άλλους. Τι καλό παλληκάρη! Και τι μέλλον μπροστά του! Τό δέκα σπαθί—οι πολλοί παρδές—τι προσηγορία! Χρυσή καρδιά, γενναϊότατος, έξυπνος! Έδω τό τού έφτασε καρδιά και τού πέντε σπαθί που έδωσαν κοντά του. Σπάνια έχω δει τέτοιον συνδυασμό καλών χαρτιών! Κι' ούτε ένα μπαμπούλι στη σειρά του. Μά αυτό είνε αφάνταστο!... Α, τι εύτυχίες περιμένουν τη νέα που θα γίνη γυναίκα ενός τέτοιου παλληκαριού!

(Παίρνει από χέρια της τόν βαλές κορπά της τράπουλας και

Η ΔΓΑΠΗ του Παό-Τσά

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η Πάν - Φάβ, η ευγενική κόρη τού ισχυρού Χό Τσέ Τσιν Βάγκ, ανασταίνεται κάτω από μια ροδιά. Πίσω από την κόκκινη πολυθρόνη της στέκεται η Βαί, η υπηρέτρια και κουνάει μονότονα μια μεγάλη βεντάλια πάνω από τού κεφαλή της.

Τό γαλάζιο ποταμάκι τραγουδάει. Στο βάθος μια γέφυρα ύψωνεται ψηφών. Τό φεγγαράκι λυμνάει στην ομίση. Από τη γέφυρα έρχεται ο Παό - Τσά, ένας χαριτωμένος νέος με μαύρα ματιά.

Η μητέρα του όηρξε τοσφός της πριγκίπισσας, όταν αυτή έκομα έμοιαζε μ' ένα μικρό πουλάκι. Η πριγκίπισσα και τού άγνορι αυτό αναπάρφθηκαν μαζί και μεγάλωσαν σαν δύο κλωνάρια τού ίδιου δέντρου, κάτω από την επίβλεψη τής Τού-Τις.

Ο Παό - Τσά πλησιάζει, σκύβει στη γη και τού μέτωπό του αγγίζει τή ρομπα της πριγκίπισσας. Η καρδιά του χτυπά δυνατά, γιατί τή χείρα τής Πάν - Φάβ έκουμπουν πάνω στο κεφάλι του.

Η πριγκίπισσα θνάζει από τού κρινένιο χέρι της ένα χρυσό διαμάντι με πολύτιμες πέτρες. Μ' ένα φιλινόγιο ψαλλίδι κόβει μια μπουκιά από τού μαύρα της μαλλιά και τυλίγει μ' αυτή τού διαμάντι.

— Πάσε αυτό τού διαμάντι, αγάπη μου παιδί, τού λέει. Όπως η λάμψη αυτού τού μετάρλου δεν θα χαθή ποτέ, έτσι ατέλειωτη θα είνε η αγάπη μου για σε να.

...Ο Παό, αγάπη μου, έσύ η παιδ γλυκιά πρηνή δροσά της καρδιάς μου. Όταν θα έρθη η εποχή να ανήσουν οι ροδακινίες, τότε θα γίνης άντρας μου. Είδε η ευγενής δέ Κουάν - Πιν να μάς εύλυνη και να μάς προστατεύη!

Ο Παό - Τσά έκουψε τού πατρύδι κάτω από τού γαλάζιο του πενφόρι. Ας έχης την εύλογία τών θεών, αγαπημένη μου πριγκίπισσα, τής έλεε. Η εύτυχία μου δεν έχει όρια. Η καρδιά μου είνε σαν ένα θάλασσα μέσα στο οποίο βρισκόμυ και κρυμμένα όλα τά αγαθά τού κόσμου.

Σαφικά συνέβη κάτι τρομερό. Άνάμεσα από τού πράσινα κλαδιά προβάλε κάποιος δοδλος, άρπαζε τόν Παό - Τσά και τόν παρέσυρε μακριά.

Τά κερασένια χείλη τής Πάν - Φάβ έγιναν γλωμά σαν λουλούδια στο φως τού φεγγαριού. Η πριγκίπισσα ταραίζεται και κλαίει...

Τήν φέρνουν σε λίγο στα πόρ-

φωρένια διαμπερίσματα τού πατέρα της, τού ισχυρού Χό Τσέ Τσιν Βάγκ.

Τό κίτρινο πρόσωπό του είνε σκυθρωπό. Ακόμα και οι μικροί κορυβαλοί, τά άγαπημένα πουλιά του σωμαίνουν.

Η πριγκίπισσα γέρνει ταπεινά τού κεφάλι της έπάνω στις δαμίδες τού θρόνου.

Η Πάν - Φάβ είνε θλιμμένη. Τά δάκρυά της κυλούν όπως η νυχτερινή δροσιά πάνω στα λουλούδια. Θυμάται τόν καλό της και κλαίει...

Πέρασε κάμποσος καιρός. Η πριγκίπισσα περπατεί τώρα μόνι κάτω από τά καταπράσινα δέντρα τών αυτοκρατορικών κήπων. Φοράει ένα άπαλο γαλάζιο φουστάνι, κεντημένο με γαλάζια νεοροί, λουδα. Μαργαριτάρια σπολίζουν τά μαύρα σαν τήν νύχτα μαλλιά της.

Ψιθυρίζει τ' όνομα τού καλού της κάδ, τόσο και ανασταίνεται. Σαφικά διακρίνει κάτω από μια μικρή βερυκοκκία ένα νέο να κοιμάται. Στο δάχτυλό του φορέει ένα μικρό χρυσό δαχτυλίδι.

Η καρδιά τής Πάν - Φάβ τρέμει, γιατί αρχίζει να κατακλύβει. Η ψυχή της ύψωνεται σαν ένας χαρούμενος κοουδάλος πρὸς τή βύτη τού ορανού. Είνε ο Παό - Τσά, πού είχε χάσει.

Η Πάν - Φάβ γονατίζει σιγά σιγά κοντά του και κυττάζει τού ήμερο και ώραιο πρόσωπο τού φεγγαμηνού της. Κατόπι παίρνει από τά λευκά της χείρια τά θραχίδια της και με προσοχή τά τοποθετεί στο θέσι που χτυπά η καρδιά τού Παό - Τσά και έξαφανίζεται γρήγορα - γρήγορα.

Κάτοιο πουλί τραγουδεί γλυκά. Τό μυρμήγκο από τά λουλούδια έσκαει, κουνεί τά φύλλα τών δέντρων. Ο νέος άνοιγει τά μάτια του και βλέπει στο σπήος του τά βραχιόλια τής πριγκίπισσας.

Η Πάν - Φάβ, η αγαπημένη νη του, ζή και τόν σκέπτεται! Η αγάπη τού Παό - Τσά γίνεται πια τόσο θερμή, ώστε τά βραχιόλια που βρισκόνται πάνω στη καρδιά του, πυρακτώνονται και με γάλας κόκκινες σπίδες ώφωνονται στον άέρα.

Οι σπίδες πετούν. Ο ζέφυρος τις φέρνει στις ψηλές κορυφές τών δέντρων και σιγά - σιγά άνήσονται παντού μικρές φωτιές, όπως μια σπίδα πέτρε έπάνω στο μεγάλο πορφυρό πασατέπια του ναού τής πρωτεύουσας.

Η φωτιά μεταδίδεται στη στήλη και σε λίγο καίνεσαι ολόκληρος ο ναός. Πελάριες πύρινες νλδσσεσ ώφωνονται στον ναλάζιο ορανό...

Τήν άλλη μέρα ο Παό - Τσά έκληθή στο παλάτι. Ο Χό Τσέ Τσιν Βάγκ, άνεβαίνει στο θρόνο του. Γύρω του είνε όλοι οι όπουνγοί και άξιωματοί του. Διατάζει τούς όπιοτέρες να άποσκουνόθω και άρνίζε να μιλώ στο νέο πού μένει γονατιστός.

— Έγώ ο Χό Τσέ Τσιν Βάγκ, άρχων τών έπαρχιών. Κινούνη Χόν—Πέ. Τέ, Γιέν, κατά τόν έννατο μήνα τών γουασηβόλων, τού βασιλεύοντος έτους Χούγκ, λέγω: Έξ ορανού έλασα διαταγή να δώσω σ'όν Παό—Τσά τόν τίτλο τού Κού Σάν Μπέ Τσι και τού τόν δίνω.

— Έμαθα, ώ, Παό - Τσά, δει η αγάπη σου πός της πριγκίπισσα ήταν τόσο φλογερή, ώστε η καρδιά της καρδιάς σου μετεδρόν και τού ναό. Προς τού συμφέρον έπαινενα τού τόπου μου και γιά ν' άποφύγουμε νέα και όθελω να σου δώσω τήν μονάκριβή κόρη μου, ως σύζυγο.

— Έγώ ως έξώρια. Άλλ' η θέλησις τών θεών είνε άλλη. Έκληρώ τήν προσταγή τους και σε όνομάς σύζυγο τής Πάν - Φάβ.

— Έτσι η πίστι τών έρωτευμένων άμείβθηκε. Όταν οι ροδακινίες άνθισαν πάλι στους αυτοκρατορικούς κήπους και τά πουλάκια έχτιζαν πρόσχαρα τις φωνές τους, ο Παό - Τσά και η Πάν - Φάβ έγιναν ζευγάρι και έζησαν τριαντιχιμμένοι.

Τό νέφτι

— Ψίτι Κακοχρόνο νάχης ψωφόγατα! Ξεφώνισε η Ζαμφώ ριχνοντας ένα τσάκορο σε μια μαύρη γάτα! Καλέ δέ μ' άφησε γάλα πού να φάη τ' άντερα της και τά σηκώτια τη!

Η Μαργη τού Λαχτάρα πού περνούσε, κοντοστάθηκε και ρώτησε:
— Τ' ήπαρες, καλέ Ζαμφώ μου;
— Αχ, Μαργη, έσύ είσαι; Κόπιασε μέσα να σε δώ.

Και έπρόθυμοποιήθηκε να δώση κάθισμα στη γειτόνισσα: "Υστερα άρχισεν τόν έξαψαλμο:
— Νά! Τάχνα μ' ή γάτα τή κουινιάς μου τής Τερψιδέας. Οδής όλ γάτες τή γειτονιάς ήμωφισαν. Κι' αυτή ψφορ δεν έχει. Κ' είνε ένα κακοροζικόζω ζώ, πού άλλά να στο λέω κι' άλλο να τού δής. Καλέ δέ μ' άφήνει πρμα τού θεού άμουντάρετο!

— Ηβή! τήν κακομοίρα! Τι μου λές!
— Πότε τού φαί θα γλύψη, πότε τού γάλα θα ρουφήξη, πότε τού ψωμί θα κλέψη!

— Μεγάλη σου άπομονή, Ζαμφώ μου, να τή νε ύποφέρης.

— Τι να κάνω; Τή διώχνα από τή μια έρχεται από τή άλλη. Μαύρη σαν τόν Τρικατάρατο και γρουσουζία σαν τήν νοικοκυρά τη.

Η γειτόνισσα κούνησε τού κεφάλι της:
— Τι τήν θέλει η γάτα, καλέ, η Τερψιδέα;
— Αυτό τού λέω κι' έγώ. Μά κείνη τού κάκου, γυναιτσά πάει. Τήν έχει, λέει, γιά τού κουφού, γιά τή μέσα στην κάμαρά τήν ήμάτζεψε βορφορία και φοβάται να μ'ην τή τά φάνε οι ποντικοί.

— Καλέ, δέ βαρύνεσαι. Αυτά είνε άφορμές. Σαν ήθελε να πιάση τού κουφού, άς ήπαιρνε μια φάκα. Αυτές όλ γερνολοιότερες πάντα έχουνε μανία με τά ζωντανά. Πότε θα τού δής μ' ένα σκύλο, πότε με μια γάτα.

— Ηέχασες τήν Ούζενη τή Λουση, πού είχε μια τούρμα γάτες κ' ήθρεπε. Μά τότες στη Σμύρνη ήτανε άλλα χρόνια. Μή χειρότερα, καλέ!

Η Ζαμφώ έξασπασε:
— Και να δής χάδια στη βρωμόγατα. Ός και κόκκινη κορδέλλα τ' έχει δεμένη στο λαιμό. Και τή φωνάζει πιά: Φατμέ, έλα, σούχ φεροκόκκαλι! Φατμέ, ψωμάκι. Τι να σου πώ, Μαργη μου, δεν είμαι φαγάνα, μά είμαι παραπλήσια. Ποτές δεν ήφερε στο τιάσά μου, τ' άνηψα τη, ένα πράσινο φύλλο. Οδλα γιά τή γάτα πού να μ'ην τή χαρή και να μ'ην τή κερδέψη!

Και πάλι θα παρβόλεπα αν δεν με παιδεύε η ψωφόγατα.

— Δεν τή φαρμακεύεις; Νά γλυτώσης! Είπε έμπιστευτικά η Μαργη.

— Όχι, Μαργη μου, τώχω γρουσουζία να

Ο ΒΑΓΓΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΝΙΩ

ΑΛΛΑΓΗ

Έφθσον, Βάγγο, οι καιροί Είνε σκληροί και πονηροί! Άντρα θα βρώ μαυραγορί! Και σένα θα σ' άφήσω... Είσαι καλός είσαι χρυσός. Άλλά δεν σκέπτομαι ποσώς Κι' εγώ να μείνεις ο μωρός Κι' εγώ να σου ψοφήσω!

— Έγώ πού ήμουνα φαγού Κι' έτρωγα ολόκληρο ζυγο—Τι να τού κάνω τού πληγού! Πού δόλοιο δεν με πιάνει; Μά άφησε χωρίς άρνι, στο λέω κι' άς σου κακοφανή, (φανή, πανί είσαι πάντα με πανί, τού έχεις παρακάνει...

— Ένώ αν έρω μαυραγορί! Πού νάχης οκάδες τού τυρί! Τό μακαρόνι και τού ρύ—Κι' άράδα καταπίνω, Όσο η καρδιά μου αν σε (μωή) θα μούρχεσαι κρυφά και σ' (μωή) και θα μου λές κι' ένα: (μωρή) Μελέδες αν σου δίνω!...

Η ΜΑΝΙΩ

Πάλι μ' άρχλεις δηλαδή Ένώ τού έξ—έρε κουμουσι Πώς είμαι άράδμο παιδί Νά θέλεις να μου στρώψη! Έγώ να φάγης δεν σ' άφή—Μιά κι' είσαι άγαστη μου (κρυφή) Κι' άντι να σκέπτεσαι να (μωή) Μάλλον θα όποκύψη!...

— Έτσι η αγάπη θα φανή Μά είσαι άπιστη γυνή! Κι' αν άνοιξης τού πανί! Νά πές άλλοι τή άάρκα Δεν θα περσώμε καλά Κι' πρέπει να με καταλά—Άφορ άπό χρόνια δά πολλά Ξέρεις πώς είμαι...μωράκι!...

Γι' αυτό με τρόπο θα στο πώ Τρώε τού πληγού σου λοι—(μωή) Κι' αν έχης πονηρό σκοπό Σε έξωω βρέ κουμάσι. Και άς περσώμε όμοιο Κι' άς τά κόλλα βρέ μαύμο Γιατί αν σου σκάσω μία στή (μωή) Σου φεύγει τού καφάσι!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Τά εύδυμα

Μοντέρνος ύπηρέτης

—Πολύ άδύνατο σε βλέπω, βρέ Μιχάλη! Τ' άφεντικό σου σ' έφερε σ' αυτό τού χάλι;

—Όχι, αλλά...

ήμουνα άνήμπορος λιγάκι και πήγα στο γιατρό.

—Τί σοδπε, Μιχαλάκη;
— Πώς έχω, λέει, πυρετό κι' είμαι γιά τού κρεβάτι «Νά πές μόδες στο σπίτι

Κι' εύθες να πάρης κάτι!...» Έτρεξα λοιπόν στο σπίτι μονομιάς καλού - κακού.

—Και τί πήρες, βρέ Μιχάλη;
—Τό ρολόι τού άφεντικού.

ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Ένοικιάζεται δωμάτιον

Η Σουρπούτσα ξαπλωμένη σε μια μεγάλη ψάθινη καρέκλα, στην τάρτασα τού πετρε της, έτρωγε παστέλι και διάβαζε τις άγγελίες σε κάποιο άπογευματινό φύλλο.

Ο Καραμπέτ πού ό ήλιος τού φθινοπώρου τόν είχε παραξενάει, σηκώθηκε και τήν πλησίασε.

—Τι πράματα ντιαβάξεις, Σουρπούτσα;
—Πολλά είνισες!

—Λέγε, μετακαλούμ! τής είπε με χαμόγελο.

Η σύζυγος τού τόν κύτταξε θριαμβευτικά, σαν να είχε ανακαλύψει τη φιλοσοφική λίθο και τού έλεπε με ύφος πού σοβαρό:

—Άκου, γιάρβρουμ! Νοικιαστήρια γιά λσπί τι κανένα ντέν βλέπω.

—Τι να κάνης, μπέ; Κουβαλημένος τά κάνωμ από ντικό μας πετρε;

—Όχι, Μά από Βλκινί ήματα λσπίτια, κάμαρες ντέν έκει μέσα. Άτήνα και κόσμος γιά ένα κάμαρη πολλά παράντες ντίνει.

—Ντέν κατάλαβα.

—Ιστιάσου. Τά σε κάνω να καταλάβης. Έμεις ένα κάμαρα έκομε κλεισμένους στο Άρμνικος συντακμός.

—Έ, καλά, ήξέρω. Κλειντωμένους είνε ένας κρόνος. Τι τέλεις;

—Νά νοικιάσωμε αυτό 15 κιλιάντες τά πάρης. Γιατί, κουζούμ, άντικός λοφαλχίος νάνε, άπό οδλο κόσμος κάμαρα όρεουσιν. Ντρώφοι ντίνουνε, πολλά πλερώνουνε γιά ένα άπογειο!

Ο κακομοίρης ό Καραμπέτ πήγε τήν άλλη μέρα σ' ένα μεσιτικό γραφείο και έδωκε τήν διευθυνσι τού προσφυγικού δωματίου πού είχε κλειστό. Ο καιρός όμως τού είχε άφανισει, άστε γιά ένα νέε παρουσίασμο, έφερε δυό γυναίκες, τού άσπρισαν και τού καθάρισαν.

...Επλήρωσε δέ οδκ όλίγα έξοδα. Και δέν ήταν αυτό μόνο. Κάθε στιγμή πού ένας πελάτης τού μεσιτή τού ζητούσε, έπρεπε να κατεβή στήν Όμόνοια να συνεννοήθ.

Ζητούσε είκοσι χιλιάδες νοίκι και πολλοί άγριέσαν, άλλοι τόν έπαιαν μαυραγορίτη και παρ' όλίγο να άρπαχτή στα χέρια μαζί τους.

Γύριζε λοιπόν σπύτι τού πάντα σκατωμένος από τούς δρόμους.

—Άμάν μές Σουρπούτσα, άς μείνη κάμαρα, τής έλεγε. Κόπος είνε, ντροπής είνε.

—Εκείνη όμως έπέμενε.

Μιά μέρα, ένας νέος πελάτης βρήκε τού δωμάτιο τού γουστου του και άποφασίσθηκε να κάνουν τα συμβόλαια.

—Νά πάτε σ' ένα δικηγόρο να σας τά φτιάζη, είπε ο μεσιτής.

—Τι τού τώω μπέ τού δικαίόρος; Ντίκη τά ένεσαι;

—Τότε πήγαινε σε συμβολαιογράφο.

—Τι τά κάνη συμβολαιογράφος, άγορασμένος να ένεσαι καμάρια;

—Όχι, μά γιά να έχετε έν τάξει τά χαρτιά σας. Σήμερα ο κόσμος χάλανε, κύρ Καραμπέτ, όλοι δεν είνε τίμιοι και ειλκρινείς.

—Α, έτσι; Σε άτιμος τού λοιπόν νοικιασμένους μού κανείς κάμαρα;

—Δέν είπα αυτό.

—Έλεες, έξήτες, έγκω ντέν νοικιάζω!

—Μά πέρταε άρραβάνος;

—Έγώ άρραβανισμένους ντέν είμαι μπέ, Σουρπούτσα έναίκα μου είνε.

—Όχι... δηλαδή σας έδωκε κοπάρο.

—Τρία κιλιάφικα; Πάρτα!

—Θά τά δώσετε διτά!

—Γιατί; Γενήσανε μέσα τσέπη μου!

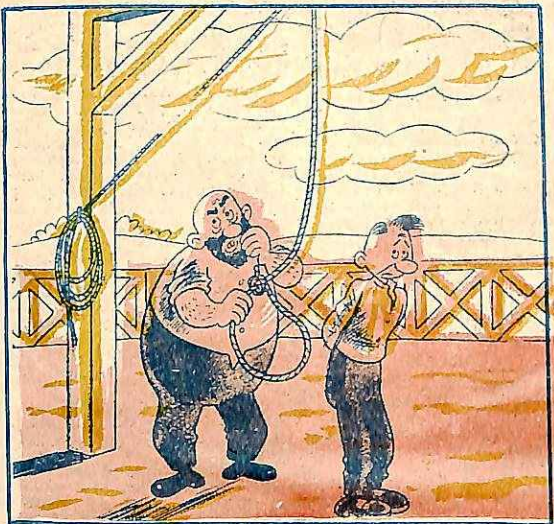
—Έτσι είν' ο νόμος.

Πέταξε τά 6 χιλιάφικα και πήγε σπύτι τού έξω φρενών.

—Νοικιάσεε κάμαρα, Καραμπέτ; τόν ρώτησε η Σουρπούτσα.

—Όχι, άντελος είνε, κλειντωμένους είνε. Ντέν πάω πιά! Μπράκι! Σκοτώθηκε, έξονετσηκα, ντιπλό καπάρος ίντωσα, σε ντικαίόρος και έμυτολογόφρος έστειλανε, άμα είπότες ντέν έηκε. Κιόμει! Άστο. Σουρπούτσα, να κερής τά μάτια σου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

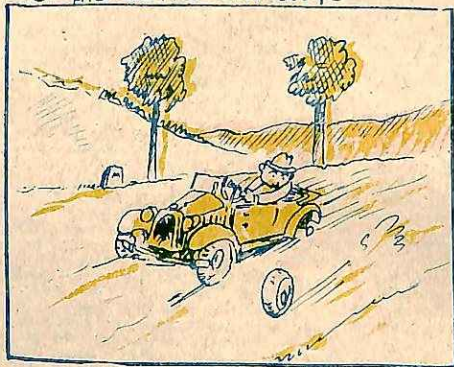
Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΣ:
- Διάβολε! Δεν μπορώ να θυμη-
θώ γιατί έδεσα τον κορμό αυτό.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ: - Τι θαμάς είναι αυτός;
- Τίποτα βρε' αδελφέ, μια μικρή συζήτηση
εάν όλα τα αντρώνα.

ΚΟΣΜΟΙΣΤΟΡΙΚΟΝ
ΓΕΓΟΝΟΣ
- Δεν είναι τίποτε, ... μην ανησυ-
χήτε... Το τραίνο σταμάτησε
γιατί πάνω στη γραμμή γεννά-
ει μία υόττα ένα αυγό.

- Χι... Χι... Ποιος ήλιθιος έχασε
την ροδα του αυτοκινήτου του;

- Τό χαμίνι: - Δική σου είναι η γυναίκα μπάρμπα;
- Ο σύζυγος της χοντράς: - Ναι παιδί μου.
- Τό χαμίνι: - Και δεν την τρώς;

ΙΣΤΟΡΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ: Πώς ανέβηκε ο Ρωμαίος στον εξώστη της Κουλιέττας!...